Лизи живееше на много хубава улица. На нея имаше красиви зелени дървета, чуруликащи птички и добри съседи.
Като например господин Уилсън, който беше съсед на Лизи.

Мммда... Всички казваха, че господин Уилсън е добър.
А Лизи знаеше, че господин Уилсън всъщност
не е господин Уилсън, а е...

Динозавър!

Мечешки истории

Рекс

Лизи беше специалистка по динозаврите и не можеше да бъде заблудена лесно. За да бъде излъгана, трябваха много повече неща от дегизация с шапка и мустак. Със своя дълъг врат господин Уилсън със сигурност беше брахиозавър. Или може би диплодок.

Лизи не разбираше защо никой друг освен нея не вижда това.

Тя каза на майка си, но майка ѝ беше заета с някаква презентация.

Разказа на своя учител, но той беше зает да преглежда домашни работи.

В час по „Покажи и разкажи“ Лизи разказа на целия клас, но всички започнаха да ѝ се смеят.

Господин Уилсън стоеше на сцената и изглеждаше много тъжен. Той не искаше много. Искаше само да прави своите торти. Това, което му причиняваха, беше несправедливо! Лизи трябваше да накара хората да разберат.

За миг настъпи тишина.

След това Лизи чу как хората от тълпата замърмориха.

Скоро всички викаха в един глас:

Пуснете го! Пуснете го!

– Но господин Уилсън принадлежи на нас, на науката! – опитваше се да ги надвика палеонтоложката. – Той е динозавър. Трябва да е изчезнал, но е жив!

– Пуснете го! Пуснете го! – Не отстъпваха хората.

– Ние знаем, че той е динозавър! – говореше Берил, докато помагаше на господин Уилсън да слезе от сцената. – Какво от това? Динозавър или гълъб от Тимбукту, той е най-добрият сладкар на този свят и има златно сърце.